

Голѣмата тѣга отъ смъртѣта на Славейкова бурно се изрази въ траурни събрания и скърбящи статии за него и за творчеството му, появили се въ нашия и чуждия печатъ. Цѣнни статии въ нашия печатъ по тоя поводъ се появиха: на първо мѣсто отъ д-ръ К. Кръстевъ, неговъ близъкъ приятель, статията „Пенчо Славейковъ“, печатана въ „Дем. Прѣгледъ“ и прѣди това четена на Славейковото утро въ Народния театъръ, въ която се прави художественъ анализъ на неговото творчество; послѣ отъ Бож. Ангеловъ — „Пенчо Славейковъ — поетъ борецъ“, въ в. „Прѣпорецъ“, въ която се разглежда борческия елементъ въ творчеството на П. Сл.; отъ Ек. Каравелова — „Спомени за Пенчо Славейковъ“, четени на утрото въ Нар. Театъръ и печатани послѣ въ сп. „Съвр. Мисль“, която статия съдържа, освѣнъ цѣннитѣ лични спомени на авторката ѝ, и цѣнни материали за биографията на Славейкова; отъ Ц. Церковски въ в. „Камбана“ — лични спомени, възпроизведени съ живъ и увлекателенъ езикъ; отъ Д. Бабевъ въ в. „Денъ“, отъ Г. Негенцовъ въ „Съвр. Мисль“ и пр..

Смъртѣта на Сл., изглежда, извика по-скорошното издаване, както извѣсти вече неговиятъ издателъ Ал. Паскалевъ, на слѣднитѣ непечатани още трудове на поета: Литературно-критични статии, Писма изъ Македония, Писма изъ Русия, Впечатления отъ Цариградъ, Гърция и Римъ, и други публикувани и непубликувани стихотворения, Пжтни бѣлѣжки и пр. И това ще бѣде послѣдниятъ даръ, който осиротѣлото отечество на поета ще получи отъ своето морно дѣте...

×

Изтеклата литературна година, прѣкъсната неочаквано отъ войната, отстъпя твърдъ много по своя активъ на прѣдшедственицата си. Впрочемъ за активъ по това, което се отпечата прѣзъ миналата година — твърдъ малко може да се говори. Отпечатани бѣха и издадени твърдъ малко оригинални книги отъ български писатели. Такива смогнаха да издадатъ само нѣкои отъ по-младитѣ писатели. При все това, обаче, напорътъ, който се чувствува отъ послѣднитѣ нѣколко години въ литературата ни, не спрѣ. Едно силно стремление за завладѣване формитѣ и пжтищата на литературното изкуство се чувствуваше и прѣзъ изтеклата година. Постепенно, макаръ и трудно, освобождаване на българския писателъ отъ чуждото влияние и появяване контуритѣ на едно самобитно творчество вече почна да се долава.

Псевдомодернизмътъ, отъ който частъ отъ българскитѣ писатели още не сж се изцѣрили, се прѣдставляваше и застѣпваше прѣзъ изтеклата година отъ крѣга начинаючи около списанието на Страшимирова. Липсата, обаче, въ този крѣгъ на силенъ писателъ, който да стане изразителъ, както съ образци, така и теоретически, на новото течение, осѣни съ неуспѣхъ неумѣлитѣ домогвания по декадентството и символизма на тоя крѣгъ и показа безсилието му за животъ.

Най-голѣмъ стремежъ и прѣзъ изтеклата година се забѣлѣзваше къмъ драмата. Почти всички извѣстни български писатели се отдадоха